

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**III Premi Literari Sant Jordi
1992**

ACCÈSIT NARRACIÓ

**Descoberta en tres parts
de
Francesc Xavier Llauradó Pàmies**

© Text: Francesc Xavier Llauradó Pàmies
© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

PART I

Tot és sol.litud, la immensitat és al meu abast, amb la nitidesa dels grans espais segueixo rumb al nord.

El magnífic espectacle que s'obre als meus ulls no em pot fer oblidar la meva recança, quan arribaré al meu destí?. La missió penja d'un fil, he de trobar l'hàbitat amb les coordenades necessàries per complir l'objectiu fixat, sinó la cadena es trencarà. irreversiblement, tot haurà estat un fracàs i l'espècie s'extingirà.

El ventre és cada cop més pesent, malgrat que em concentro en seguir fixament el rumb, no puc evitar que, a voltes, el pessimisme em domini i pensi que està tot perdut.

La marxa és cada cop més feixuga, blau intens, blau intens, blau intens és tot allò que les meves antenes capten. Noto una Bran explosió de vida, la temperatura continua pujant.

Passa el temps d'una manera inexorable, blau intens, blau intens, però de sobte, allà al fons, sí, quelcom es mou, enfilo recte a la nebulosa de color verd, poc a poc la visió es va fent més nítida, sí, és l'univers que buscava i ara es troba al meu abast.

A mesura que m'hi apropo, la nebulosa verda comença a desvetllar el seus secrets, tot un seguit de diminuts móns pengen d'ella arrodonits, compactes i brillants. El viatge s'ho val amb escreix, n'hi ha de petits, verdosos i de forma no gaire definida, aquests són ell primers que rebutjo, no he arribat fins aquí per posar-me sobre un d'aquests que tenen tots ell símptomes de no desenvolupar-se correctament. D'altres, lluents. grossos, de colors trencats entre el verd i el vermell intens són els que m'atrauen d'una manera irresistible, n'escullo un a l'atzar i amb tota la suavitat de què sóc capaç prenc contacte, el plaer que sento a l'haver aconseguit l'objectiu és indescriptible.

Un cop refeta del cúmulo de sensacions, torno a concentrar-me, he de concloure de manera satisfactòria la meva tasca, fóra llastimós que després del llarg viatge ara fallés quelcom per un excés de relaxació.

Expulso la càpsula a l'exterior i comprovo que quedi ben adherida a la superfície. La meva joia és inexplicable, si no fos pel dèbil que em sento volaria al voltant de la nebulosa verda per poder gaudir un cop més de la seva extraordinària bellesa. Però no puc moure'm, l'esforç realitzat s'està cobrant el seu tribut, els sentits floten en un núvol distant, això és la fi.

La càpsula ha quedat ben adherida al seu món color verd-roig intens, tot és quietud al seu voltant.

PART II

El temps transcorre inexorablement, factivitat a l'interior de la càpsula és cada dies més frenètica, tot sembla preparat pel darrer i definitiu pas; l'exploració i conquesta del nou mon.

Arriba el dies tan desitjat, tot està a punt fins al mínim detall, lentament la càpsula va obrint-se i prenc contacte amb allà que serà el meu nou hàbitat. Les tonalitats queden difuminades, dedueixo, però, pels que m'envolten, que el color vermell comença a ser dominant, la superfície es mostra rugosa als meus peus, la fortes emanació perfumada m'embriaga, és el senyal esperat, cal donar pas a l'exploració definitiva.

La temperatures i la humitat són excel·lents, començo, doncs, a perforar. l'epidermis és més dura d'allò que en un principi preveia, he d'aplicarm'hi a consciència i mesurar bé les forces, si no pogués perforar la primera capes seria fatal. L'esforç i la constància van donant els seus fruits, la primera capa comença a cedir, les emanacions de sacs son constants, ben aviat podré accedir a l'interior, aleshores el camí serà molt més planer i restaré protegit dels canvis climàtics i d'enemics potencials.

Per fi ha cedit, i ara mostra la blancor interna, continuo profunditzant, no estaré del tot segur fins que no haig arribat als compartiments centrals, allí m'establiré d'una manera definitiva.

La progressió és lenta, al urea darrera deixo, definitivament, la llum de l'exterior, ara tot és fosc i humitat. El passadís que construeixo just d'una cabuda al urea cos, és una tasca claustrofòbia, on tots els moviments estan mil·límetrats, aquesta feina feixuga es veurà recompensada amb l'arribada al nucli, allí amb tota seguretat trobaré un espai bust, de forma irregular, dividit en dos o quatre compartiments i m'hi establiré.

Tinc el pressentiment que el centre és molt proper, el llarg camí deixat enrera i la sensació que la massa no és tan compacta, així ho indiquen.

Per fi, amb el trencament del darrer tel, he tingut accés al cor, aquí, en el centre del urea univers, enroscat en un racó, hem sento com en el ventre matern, sense soroll ni trasbalsos, sol, aïllat.

El mal ja està fet, des de l'arribada amb la càpsula fins a l'establiment ahucli, els danys han estat quantiosos i irreparables. Només em resta esperar pacientment i veure com el urea entorn es va degradant, com aquell cos blanc i dur comença a estovar-se i marronejar i com a la fi el urea univers es precipita al buit i s'estavella contra una massa superior.

PART III

Fa un dia calorós i assolellat, he sortit de casa a fer la passejada habitual, això em relaxes i m'ajuda a concentrar.

Allunyat del camí que voreja els camps, una lleu brisa fa moure les fulles verdes d'un pomer tot piguejat pels seus fruits de colors vius i lluents. Seduït pels seus moviments harmoniosos m'hi apropo.

El pomer és d'unes dimensions respectables i d'una forma perfectament arrodonida, la frescor de la seva ombra convida a fer una petita aturada en el camí.

Assegut amb l'esquena arrepenjada a la coca, miro com les pomes oscil·len lentament i acompassada, i com tard o d'hora acabaran estavellant-se al terra.

Amb aquesta observació tan simple, el meu cap comença a divagar sobre els seus cossos i l'atracció que el terra exerceix sobre ells.

De cop i volta, una poma s'estavella al meu cap, és madura, vermella i té el senyal inequívoc d'haver estat atacada per un cuc. Sortosament per mi la seva massa ja no era tan compacta com la de les pomes sanes, sinó el cop hauria estat més fort. Així doncs, hi ha una relació directa entre la massa dels cossos i la força d'atracció?

Amb la poma a la mà enfilo el camí de casa., avui el passeig ha sigut més breu que de costum, caldrà que aprofunditzi amb els meus estudis, aquesta poma cucada m'ha donat una gran idea.